

Klankbodem

Willemien heeft Gesualdo's madrigaal *O dolorosa gioia* (Boek V) op staan. 'De klank van pijnlijke vreugde, zoals in dit stuk, hoe is die in woorden te beschrijven?'

Er schieten mij flarden van droombeelden te binnen. In Den Bosch kwam ik Fons tegen, die zijn dochter was gaan opzoeken. Met zijn drieën liepen we door de stad, het was prachtig weer, we aten een ijsje. Toen ze naar huis wilden haalden ze hun fietsen op, maar ik was lopend. Wat nu?

Ik weet niet meer wat er precies gebeurd is, ik moet ergens een onbeheerde scootmobiel hebben zien staan. Daarmee kwam ik hen achterna. Ik haalde hen snel genoeg in, zij vonden het een prachtig ding. Maar plotseling realiseerde ik me dat zo'n apparaat nooit onbeheerd kon zijn achtergelaten. Er klopte iets niet. Ik reed terug, probeerde onze looproute te reconstrueren en te achterhalen waar ik hem had opgepikt.

In een groot restaurant met terras aan het plein, waar we langs waren gekomen, meende ik de plek te herkennen: een leeg tafeltje, met een paar tassen ernaast, vermoedelijk van iemand die alarm had geslagen en de politie was gaan waarschuwen. Ik liet de scootmobiel daar achter, en haastte mij naar buiten. En inderdaad, ik hoorde al sirenes loeien, er kwamen in grote vaart politiebussen aan. Een ervan vloog nog bijna uit de bocht, tegen een auto op, het was een wonder dat de chauffeur er onbeschadigd vanaf kwam.

Ik maakte mij stilletjes uit de voeten.

Fons en zijn dochter stonden het lachend aan te zien. Kon ik soms bij haar achterop? Of anders, ik fietsen en zij achterop?

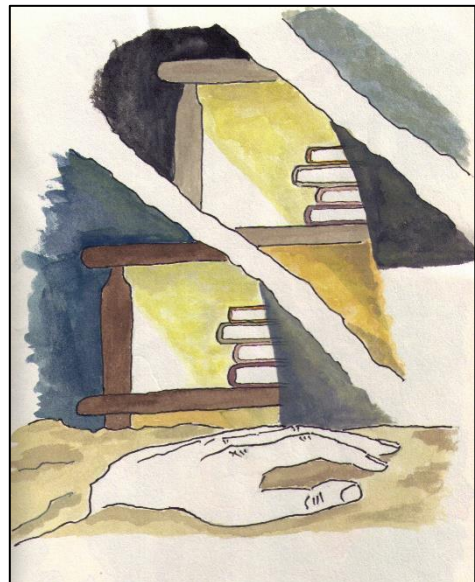
Soms kan een ziekte heilzaam werken, zegt Nietzsche. Je komt beter dan voordien achter de onwillekeurige dwaalwegen, zijstraatjes, rustplaatsen, plekjes *in de zon* van de gedachte, waar lijdende denkers juist voor zover ze lijden heen worden gebracht en gelokt.

'Is het waar dat Onze-Lieve-Heer overal aanwezig is?' vraagt een klein meisje aan haar moeder. 'Maar ik vind dat onfatsoenlijk'.

We zouden de *schaamte* beter in ere moeten houden, de schaamte waarmee de natuur zich achter raadsels en onzekerheden van allerlei kleur heeft verborgen.

Ik hoorde dat het bestuur aftrad. Wie moest het overnemen? Er waren genoeg mensen met verstand, maar niemand die wilde. Hans L. drong aan dat ik me zou opgeven. Maar ik had er geen zin in, net zo min als de anderen. Ik zag ook wel dat iemand het moest doen, als ik het maar niet hoefde te zijn.

Uiteindelijk had ik geregeld dat ik met mijn hele groep medewerkers, en Paul S. erbij als adviseur, een verkennend gesprek zou voeren. Het werd zaterdagochtend. Paul zag er

weinig heil in, dat kon je wel aan hem zien, noch in de klus, noch in zijn ondersteuning van ons, nota bene in het weekend. Hij is van de school dat je van tevoren de machtsposities moet bepalen, en op basis daarvan dwingend je eisen op tafel leggen. En hij vond de groep te groot, nog los van het feit dat het merendeel ervan in zijn ogen ijdele nietsnutten waren, praatjesmakers zonder verantwoordelijkheid. Toen we koffie zaten te drinken, voor we naar binnen gingen, zat hij maar op zijn telefoon te kijken en in zijn papieren te rommelen, alsof hij met andere dingen bezig was dan met ons.

Op het moment dat we aanstalten maakten naar binnen te gaan kwam er een onbekende dame voorbij. Ze keek in de bakken met bestek en zei: 'Groeien ze hier sponen?' Ze lachte, alsof ze een grapje wilde maken. Een Engelse die nog geen Nederlands spreekt, vermoedde ik. Ik voelde me een tolk tussen net zoveel talen als er mensen waren, wel een stuk of tien.

Het kon nooit veel worden met het gesprek. Maar ja, iemand moest het doen.

We beluisterden Gesualdo's stuk opnieuw. 'Inderdaad,' zei ik, 'zo klinkt het.'